

Filtres contra l'estupidesa salvatge

Marta
Pessarrodona

Esriptora

Des del meu punt de vista, tot anava bé en el món d'internet fins que van arribar les xarxes socials i, en especial, els tuits (crec que el mot s'ha catalanitzat així). En un primer moment, m'ho vaig creure i vaig obrir un compte, que no he tancat de fa temps per pura mandra. Un compte, el meu, amb més inactivitat (meva) que una mòmia egípcia.

Tot plegat ve a tomb perquè davant d'una tragèdia d'ara mateix, la de l'estavellament de l'avió alemany contra els Alps francesos, ha aconseguit el zenit xenofòbic que envejaria fins i tot aquell homenet amb bigoti dels anys trenta

del segle passat. No sé, ni vull saber, el nom del qui el va enviar. Ni em sento verament perplexa pel fet de ser i voler ser catalana. Com segurament tothom deu recordar, hi va haver un tuiter que va manifestar la seva perplexitat per l'enrenou enfront de la carnisseria que havia suposat l'accident perquè, segons ell o ella, la majoria dels accidentats no eren persones, ans catalans! (El/la tuiter/a del cas, no deu haver llegit la novel·la de Marguerite Duras, *L'ament*, on l'autora bellament expressa horror davant de la insensibilitat d'un personatge encarat al "patetisme" de la mort d'un altre personatge.) Calen filtres? Segurament, sí.

Per tot plegat, arribo a la conclusió que, a nivell mundial, o, si més no, del món occidental, els poca-soltes, quan no tenen res millor a fer, es llancen en braços de la judeofòbia. Per cert, com s'hi va llançar el famós arquitecte Le Corbusier, segons ens conten unes recents biografies (les anteriors havien obviat, per exemple, el seu col·laboracionisme amb Pétain, als *années*

noirs francesos). A nivell peninsular ibèric, cauen rendits en braços de la catalanofòbia. Una catalanofòbia que alguns creuen que els procurarà vots, com hem comprovat en les recents eleccions al Parlament andalús. No cal ni dir que, de tota manera, el resultat no els han donat la raó.

Mentrestant, penjats d'un telèfon mòbil mentre travessen un carrer, captant una instantània vexatòria, com la de la noia en terra per un puntelló d'un jove animal, o jugant amb la tauleta bo i presidint provisionalment un Parlament, sento un regust de decepció enfront de l'avanç tècnic que, en altre temps, tant he aplaudit. Prenc mesures provisionals. Si algú mentre em parla està llegint una pantalla, d'ordinador, telèfon, tauleta, etc., el concepte de persona mal educada. Bo i recordant el *dictum* del gran poeta J.V. Foix: la humanitat progressa tècnicament, però no pas moralment. Certament. I sento una profunda tristesa per tantes víctimes innocents com ha suposat el desastre aeri recent.

L'abast de la demolició del País Valencià que els governs del PP han perpetrat fins al present es feia visible divendres 27 de març en un acte d'inauguració. El dimecres anterior les Corts valencianes havien aprovat amb els únics vots del PP l'anomenada "Llei de senyes", que l'oposició en ple va titllar de cínica, oportunista i de recorregut impossible. A Alcoi s'inaugurava la XX Jornada de Sociolingüística. El president de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, Ramon Ferrer, hi digué unes paraules. La sorpresa dels presents fou majúscula davant la contundència de les invectives de Ferrer contra el Govern i la Llei de senyes. No era l'AVL l'ens "pacificador" inventat pel PP de Zaplana? I el seu president no és de la confiança del Govern?

Cert, el País Valencià bull per totes bandes. La recuperació de la llengua a tots els espais de la societat és un clam generalitzat contra l'obscurantisme i la substitució. La Jornada d'Alcoi, dedicada enguany al tema "Comunicació i polítiques lingüístiques", posà de manifest

La visibilitat valenciana

Josep
Gifreu

un cop més la maduresa del debat i de la vindicació d'una ràdio i televisió públiques, d'una nova RTVV, com a eina fonamental de vertebració del país. Des de la llengua pròpia, la pluralitat i la qualitat. D'un país ara sense cap pantalla de visibilitat pròpia, sense cap pantalla de referència. I sense pantalles, no hi ha país.

Cert, el país dels valencians ha après a moure's a contracorrent i a fe que està demostrant una vitalitat enorme en camps essencials de la vida pública. Per exemple, a l'escola, amb el potent

moviment d'Escola Valenciana i amb un sindicat, l'STEPV, amb majoria absoluta de representants a primària i secundària. Per exemple, al moviment musical, aglutinat entorn del Col·lectiu Ovidi Montllor de músics i cantants.

Però la visibilitat d'un país, avui l'atorga encara una plataforma de representació que s'anomena servei públic de ràdio i televisió (sobretot quan els mitjans privats són provincials i/o provincians). En aquest punt, els projectes i treballs estan molt madurs perquè la nova majoria de maig pugui endegar la nova RTVV amb urgència i eficàcia. Documents com "Per un nou espai audiovisual" de la mesa MESAV o les recents "Propostes programàtiques" de la sectorial de comunicació de Compromís, aporten bases apropiades per a la nova política de comunicació i de reconstrucció de l'imaginari valencià.